

REDAKTION

Ansvarshavende
chefredaktør
Per Lyngby

Frii-redaktion:
Flemming Kristensen
Tlf. 99 353 326

Helle Madsen
Tlf. 99 353 327

Tune Kristensen
Tlf. 99 353 322

Kontakt:
Frii-redaktionen
NORDJYSKE
Langagervej 1
9220 Aalborg Ø

Email:
friifredag@nordjyske.dk

Forsidefoto:
Fotomontage med logo
fra filmen "Bølgen":
Palle Olsen.

Frii

NORDJYSKEs Frii-magasin, der udkommer hver fredag, indeholder masser af kultur- og fritidsstof. Dette Frii indeholder blandt andet:
4-5: Filmanmeldelser.
6-7: Kulturpris 2008.
10-11: U-TURN skal udfordre.
12-13: Guf på gafflen: San Carlos, Frederikshavn.
15-17: Teknik & Viden.
18-20: Plakaten.
22-27: Ugens tv.

Go' fornøjelse

Værdig fodboldnation?

Af Pia Fjorback
pia.fjorback@nordjyske.dk

FODBOLD: DET DÅRLIGSTE
hold i 30 år. Sådan lød den hårde dom over det danske herrelandshold i fodbold efter den mildest talt kedelige indsats mod Ungarn i lørdags.

Det var sportsredaktøren, Allan Pedersen fra Ekstra Bladet, der udtalte ordene – nå ja, Ekstra Bladet er ikke kendt for at pakke tingene pænt ind, men noget om snakken var der. For efter VM i 1998, hvor vi blev sparket ud af Brasserne i en flot spillet kvartfinale, har vi reelt ikke præsteret noget nævneværdigt.

Og læg mærke til ordet "vi". Vi, som hold, vi som nation – i medgang og modgang. Eller?

Hvor var det hårdt at sige farvel til brødrene Laudrup efter slutrunden i 1998 og ikke mindst til verdens bedste målmand et par år efter.

Nu ville ingenting blive det samme igen – det vidste vi alle.

Men op på hesten igen, sagde vi, som det samlede hold, vi var. Et generationsskifte skulle der til, og vi ventede alle tålmodigt på, at holdet blev kørt til, og vi tog os til hovedet, men nikkede indforstået til hinanden, når drengene svigtede.

Men tålmodigheden hørte op, som resultaterne udeblev. Da EM-kvalifikationen til 2008-slutrunden blev misset med nederlag til Spanien, toppede vreden i det danske samfund. Eller snarere ligegyldigheden. De var ikke længere end del af os.

Jeg var i Parken til den – efter Spanien-nederlaget – uvæsentlige Letlands-kamp. Og vi var i chok! Hver gang "vi" havde bolden, lød der en pibeconcert. Fra de danske tilskuere vel at mærke.

Hvem var det lige, vi holdt med. Danmark vandt endda. Alligevel gik vi derfra med følelsen af, at der var gravet en kløft i samfundet. "Vi'et" var for alvor blevet et "Dem" og "Os".

Og i alle kriser er det gavnligt at kigge indad. Det er så nemt at kaste lort efter de rød-hvide farver på grønsværen. Og storrose de gode gamle dage i midt 80'erne og Elkjær med hul i buksebagen, fordi "den gang fichtede vores drenge sgu".

Ja, det danske landshold har været på en solid nedtur de seneste tre-fire år. Hvad enten Hr. Olsen bryder sig om, at blive talt dårligt om eller ej.

Men hvis vi vil kalde os en fodboldnation og ikke bare vaske hænderne og distancere os fra alt, hvad der har med det trængte landshold af gøre, ja, så er det på godt og ondt. Også hvis det ondt tager lige vel lang tid.

Se på AGF og Brøndby fansene. Ikke på deres smånazistiske og voldelige tendenser, men deres hengivenhed. De er der i tykt og tyndt, og skræler stadig sejr- og opbakningssange, selv om deres hold er bagud 4-0 efter 20 minutter.

Men til nød kan vi give samfundet skylden på vores landsholdsflygtighed.

Johannes Andersen, der er samfundsforsker, AaB-fan og fritidsfodbold ekspert, fortæller mig nemlig, at vi som (fodbold) nation har ændret karakter.

Fra vi engang nærrede stærke forbindelser til "vores hold", bar en fælles identitet i kraft af det og var 100 procent solidariske med det, er fodbold nu, som så meget andet blevet en underholdningskultur. Vi jubler med dem, når de vinder, men græder ikke med dem, når de taber.

Vi vil underholdes, så vi vælger de bedste hold, de store stjerner. Og når de ikke dur længere, skifter vi dem ud med andre, der kan levere varen.

For at opsummere: Fodbold er gået fra solidaritet til underholdning, og i den proces er opbakningen gået tabt.

Olsenbanden må altså sejle i deres egen usuccesrige sø.

Men som det ser sortest ud, slår Dynamite-drengene til igen. De tværede de portugisiske fodbold-charmører på udebane i onsdagens EM kvalifikationskamp.

De kæmpede om hver eneste bold og formåede at vende, det der lignede et 1-0 nederlag til en 3-2 sejr.

Så kan alt blive godt igen. De danske drenge vender nedturen. Pressen stopper sin dårlige omtale, tilskuerne begynder at heppe i stedet for at buhe, og vi er igen et samlet hold og nation. Der er ikke noget "Dem" og "Os" længere.

Men jeg skulle blive klogere. Torsdag morgen vågnede jeg op til et mediehyperi. Søvntrukken og forvirret zappede jeg rundt for at finde hoved og hale i det hele. Årsdagen for 11. septemberterroren var sat bagest i nyhedsspolen, og omtalen var hurtigt overstået. Det virkelig sindsoprivende – det, TV 2 nyhederne "selvfølgelig følger op på løbende og sender helikopteren af sted til", var, at fod-

boldheltene i stedet for at sole sig i sejren og massernes forgudelse havde valgt at BOYKOTTE pressen!

"Kan man overhovedet det? Er der udbrudt krig nu?"

Spørgsmålene i mit hoved trængte sig på, som jeg fik gnedet søvnen ud af øjnene og bladret gennem tekst-tv.

Og der stod det. På side 117 øverst oppe i oversigten over de vigtigste nyheder.

"Vi dedikerer sejren til dem, der troede på os. Der var efterlyst en reaktion fra holdet, den har vi leveret på banen i dag, nu vil vi dele glæden med vores fans, dem derhjemme og med os selv!"

– Ha! Tag den! Så kan den dumme presse lære ikke at være efter Olsen og hans guldklumper, for så spytter vi da lige tilbage i hovedet på jer alle sammen.

Ikke uventet udløste det i løbet af morgenen et ramaskrig blandt tidligere fodboldhelte og ikke mindst pressen.

Flemming Poulsen og Preben Elkjær troede, det ville svække det danske holds popularitet. Niels Christian Holmstrøm mente, DBU skulle tage affære, og manden fra Ekstra Bladet kaldte dem barnlige og skabagtige, da han blev hasteindkaldt til et interview i klokken 9-nyhederne.

Han fulgte op på sin kommentar med en påstand om, at hvis de blev så fornærmede over den smule kritik, så var det måske en af årsagerne til, at de klærer sig så dårligt i deres udenlandske klubber, hvor mediepresset er endnu større end herhjemme.

Så kunne Olsen og Co. tygge lidt på den, og sådan fortsatte mudderkasteriet, inden jeg dybt nedslået slukkede for fjernsynet.

Hvad var der dog sket med vores land? Jeg husker, hvordan vi hele familien med naboer og venner spændt fulgte EM-kampene i '92. Hvordan jeg holdt mig længe vågen, og der var euforisk stemning på vores lille vej. Vi var samlet som en nation. Og så stolte over at være fra Danmark, at min bror og jeg nægtede at tage vores "Danmark 2 – Tyskland 0" trøjer af, da vi samme sommer var på camping i Tyskland.

Men hvad er der tilbage nu? En indædt kamp mellem presse og landshold, der totalt overskygger en drøm af en sejr. Og et folk, der bare er ligeglade. Grøften er større end nogensinde, og den bliver bare dybere, jo mere mudder vi graver op for at kyle efter de andre.

Men det er heldigvis ikke helt slut med fællessang i Parken, kunne Johannes Andersen berolige mig med. Fornøjelsen ved at slå tyskerne er der nemlig stadig, og der henter vi følelsen af sammenhold. Der vil altså, trods diverse krise- (og krigs) tilstande, gå en rum tid, før det danske landshold bliver dømt helt ude af vores danske hjerter.

